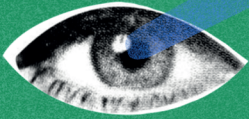

DİLGE GÜNEY PİYON

DİLGE GÜNEY

PIYON

PİYON

© 2024, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Dilge Güney
EDİTÖR: Ümit Mutlu
SON OKUMA: Burhan Düzçay
KAPAK RESMİ: Mavisu Demirağ
GRAFİK UYGULAMA: Ashı Kurt

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malhköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 640 16 23

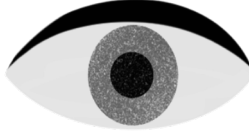
Birinci Baskı: Ekim 2024 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-953-7
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez, çoğaltılamaz.

DİLGE GÜNEY

PIYON

Dilge Güney

1980 yılında doğdu. Sekiz yaşında öykü yazmaya başladı ve öğrencilik hayatı boyunca yazmayı hiç bırakmadı. 2003'te Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesinden mezun oldu. 2008'de oğlu dünyaya geldi, bu sayede çocuk kitaplarının büyümesine kapıldı, çocuklar ve gençler için yazmaya başladı. 2015'te Nevzat Süer Sezgin'in Çocuk Edebiyatı Atölyesi'ne katıldıktan sonra ilk kitabı yayımlandı. *Mavi Yıldız* isimli ilk gençlik romanı, 2018 yılı Gülten Dayıoğlu Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Vakfı Ödülü'nü aldı. 2020'de, Atatürk Üniversitesi Çocuk Gelişimi Açıköğretim Önlisans Programını tamamladı. 2021'de *Düdüklü Tencere Orkestrası* adlı dosyasıyla Muzaffer İzgü Çocuk Romanı Ödülü'nü kazandı.

İzmir'de yaşayan Güney, araştırma yapmayı seviyor. Çocuk ve ilk gençlik edebiyatının yanı sıra çocuk haklarına, bilimkurguya, dünya mitolojilerine, farklı kültürlere ve deneysel edebiyata ilgi duyuyor.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

1 GB Adalet

Piyon

İçimdeki Kurbağa

1

Günlük tutmak istemiyorum. Bir kitapta okumuştum, zihnimiz acıları hafifletmek için anıları değiştirmiş, günlük tutarsam bu şansı kaybedebilirim.

Okuldan gelince hemen tulumumu yıkadım. Havalara serinledi, kurumak bilmiyor yoksa. Sağ kurutma makinesiyle kurutmaya kalkınca da babam kızıyor. Uğultular, kornalar falan onu gıldırır. İkinci bir tulum alabilseydim böyle zorlanmazdım ama bir tanesinin parasını bile zor verdi. "Neden forma giyiliyor ki? Taş devrinden kalma usuller," diye homurdandı.

Daha yemek pişirmem gerek, bense burada oturmuş, sağma sapan şeyler yazıyorum. Evde sadece yeşil mercimek var, akşam alışveriş yapmak gerektiğini söylemem lazım babama. "Ne! Bitti mi erzak, bu eve hiçbir şey dayanmıyor!" diye bidı bidı edecek yine. Her şey neden bu kadar zor olmak zorunda?

Keşke ömürlerin makinesinden olsa bizde de. Giysiler bir dakikada temiz ve kuru çıkıyor ondan. Aslında onlar da Turuncu Bölge'de oturuyor ama Yeşil Bölge'nin hemen kıyısındalar. Pencereden bakınca gökdelenlerin balkonlarını görebiliyorsun. Birleri varsa, oturup dürbünle izliyoruz film gibi.

İyi kız Ömür, yalnız deli biraz. Bugün öğretmenlerden biri ona dağınık olduğunu, bunun derslerini de olumsuz etkilediğini söyleyince, "Siz bana kaşşamazsınız!" diye gıkıştı. Ben olsam ağzımı açmam, hem utanırım hem de bu okula girmek için çok uğraştım. Ya atarlarsa beni? Özgür hocama ne derim? O bana yol göstermeseydi hiçbir şey yapamazdım. Babam ona da kızdı bu arada, "Sen ne ilgileniyorsun bu kızla bu kadar?" diye. Hayatımda hiç o kadar utanmamışım. Eğer bir gün iyi bir işim olursa ilk önce ona teşekkür edeceğim.

Aslında günlük tutmak hoşuma giderdi, yazmak iyi hissettiriyor. Ama şu yazdıklarımın hangi biri hatırlamaya değer ki? İstemiyorum bile hatırlamak. Daha öncekiler gibi yırtıp atacağım bunları da. Bir de, balkondan savununca kelebekler gibi uçuşmaları hoşuma gidiyor.

Ömür'ün yerinde olsam günlük tutardım ama o da yapmıyor, annesine yakalanabilirmiş. Babam günlüğümü bulmak için odamı, bilgisayarımı falan kurcalar mı acaba? Bazen, "Benim adım Mervan, benden habersiz kuş uşmaz," diyor tehdit eder gibi. Ama Yeşil Bölge'de bir liseye ikincilikle girdiğimi görünce utandı bence. Bir de üstüne Özgür hoca söylerken duydu; Yeşil Bölge'de otursaydım mülakatta da birinci olacağımı biliyor.

Buralarda oturmak insanın alnına kazıyor. Ya da ne bileyim, tenine işliyor. Nereye gitsek neon ışıkları gibi parlıyoruz turuncu turuncu.

Gidip şu yeşil mercimeği kaynatayım.

Yasemin (Turuncu Neon)

Şehre kuş bakışı bakarsanız koca bir beton yığını görürsünüz. Kuzeydeki dağlık alan ve şehir parkı dışında neredeyse hiç yeşillik yoktur.

Şehrin siyasi haritasına bakacak olursanız, çizilen sınırların bir at başını andırdığını görürsünüz. Haritada, atın gözüne denk gelen baraj gölü de bu hissi güçlendirir. Sanki koca şehir, satranç tahtasından kalkıp ülkenin göbeğine oturmuştur. Halk arasında da çokça esprisi yapılır bunun.

Şehrin haritasına polis ekranından bakacak olursanız, bu defa başı yeşil, yelesi turuncu çizgilerle kaplı bir at başı görürsünüz. Yeşiller, devletin, teknolojik gücünü kullanarak rahatlıkla izleyebildiği cadde ve sokaklardır. Yetkili memur parmağıyla dokundu mu orada, o anda ve yakın geçmişte neler olduğunu görüntüleyebilir. Bunu bölge sakinleri de genellikle bilir ve suç oranı, buralarda oldukça düşüktür.

Bazen o sokakları izleyen kamera bozulur, kimi zaman çalınır. Hatta birilerinin sulu şakaları yüzünden servis dışı kaldığı da olur. Sorun giderilene kadar, o bölgenin çizgisi turuncu kalır.

Fakat bazı yerler var ki rengi daima turuncudur. İşte şehrin doğusu, yani atın yelesi böyledir. Aslında tek bir cadde ayırır iki bölgeyi. Bir yanda apartmanlar, gökdelenler yükselirken öte yana geçince birden güdükleşir şehir. Yaşlanır, kamburlaşır, içine kapanır. Buraları izleyemezsiniz. Kendine has, yazılı olmayan kuralları vardır. Devlet de suskunluğuyla bu kuralların altına imzasını atmış, Turuncu Bölge'de kanunsuzluğu kanunlaştırmıştır. Polisler bile, olay çıktığında Turuncu Bölge'ye robopolis yollamakta çekimser kalır. Çünkü çok iyi bilinir ki,

içeri giren her parıltılı şey gibi teknolojik aletler de turuncular: Ya sökülüp satılır ya kırılıp dökülür.

Yasemin ile Mervan'ın yaşadığı köhne çatı katı da at başının güneydoğusunda, Turuncu Bölge'nin ortalarında bir sokaktaydı. İki sokağın kesişme noktasındaki bu sıvası dökük, rutubet kokulu, elli yıllık binadaki hiçbir dairenin sevillecek yanı yoktu. Yine de, etrafındaki apartmanlar hep dört katlı olduğundan, sonradan çıkma bu beşinci kat diğerlerine göre az da olsa ferahtı. Gökyüzünde ne varsa; güneş, dolunay, bulut, her şey içeri sızardı ve Yasemin buna bayılırdı. Yağmur biraz fazla yağdığında çatı oradan buradan akıtıp evin ağarmış duvarlarını bin beter ettiğinde bile şikâyet etmezdi. Elbette o da isterdi Yeşil Bölge'de bir gökdelenle yaşamayı ama böyle hayaller kurmayı yetişkinlik dönemine ertelemişti.

Yemeği ocağa koyunca odasına döndü. Çekmecedan annesinin kimliğini çıkardı. Kadının minicik fotoğrafını okşadı; kara kaşlarının, kara gözlerinin üzerinden turnağıyla geçti. Sonra içinden adını tekrarladı:

“Gülefza...”

Anlamını internette araştırmış, “güllerin efendisi” karşılığını bulmuştu. Hoşuna gidiyordu bu. Annesinin hem zarif hem de güçlü bir kadın olduğunu hayal ediyordu. Fotoğraf islanıp bozulmuş olduğundan yeterince net değildi ama Yasemin, annesine çektiğine emindi. Bir keresinde, babası Mervan televizyon izlerken gizlice onun fotoğrafını çekmiş, kendisinininkiyle yan yana koyup karşılaştırmış, sonra da ona benzemediği için içten içe sevinmişti. Arada, gençliğinde yakışıklı olduğundan söz ederdi Mervan fakat kocaman tombul burnuna ve neredey-

se ortada birleşecek kadar yakın gözlerine bakınca Yasemin'in buna inanası gelmezdi.

Tekrar mutfağa gitti. Yemeği ocaktan indiriyordu ki telefon çaldı. Arayan Ömür'dü.

“Gökdelende melezparti var, bize gelsene.”

Yeşil Bölge'deki tüm partiler ilginç olurdu ama melezpartiler en acayıplarıydı. Dünyada giderek yükselen farklı türlerden melez ırklar yaratma çalışmaları modayı da etkilemişti. Yeşil Bölge'de yaşayanlar özel tasarım melez kostümleriyle, tuhaf dansları ve oyunlarıyla kâh sosyal medyada kâh gökdelenlerin ara kat teraslarında şov yapıyorlardı.

Yasemin saatine baktı. Mervan o sırada iki sokak aşağıdaki, aynı anda en fazla üç kişinin sığabileceği elektro-hurda dükkânında olmalıydı, gelmesine daha vakit vardı. *Yemek pişti, evi daha sonra da toparlarım, babam gelmeden yarım saatliğine de olsa gideyim*, diye düşünüp evden çıktı.

Ömürlere doğru giderken, bir Turuncu Bölge klasiği olarak, dört serserinin birbirleriyle küfürleşmesinin içinden geçmek zorunda kaldı. Ama Yasemin bunlara alışkındı. Bakışlarını keskinleştirdi, adımlarını belli belirsiz hızlandırdı. Turuncu bakışlardan, havada bıçak gibi savrulan sözlerden, kükremeyle karışık kahkahalardan tiksiniyordu. Görünmez olmak istiyordu. Yahut asfalt gibi, siva gibi, hatta tam o anda akşama çalan puslu gökyüzü gibi grileşmek de işini görürdü.

Neyse ki kimse ona bulaşmadı. Dakikalar sonra Ömürlerin apartmanına ulaştığında onu evin balkonunda gördü. El sallıyordu yukarıdan. Koşarak merdivenleri tırmandı. Eşikteki sıcak karşılama, yoldaki gerilimi saniyeler içinde unutturmuştu.

Ömür, sinema locası gibi hazırlamıştı balkonu: Rahatça izlemek için iki sandalyeyi en uygun noktaya yerleştirmiş, masanın ortasına da atıştırmalıklar koymuştu.

“Gel gel, şu ucubeleri görmem lazım,” dedi ve dürbününü Yasemin’e uzattı.

Yasemin hemen yerine yerleşip dürbünü aldı ve izlemeye başladı. Kafasına aslan yelesi geçirmiş turuncu kanatlı bir kadın, terasın duvarında delice dans ediyordu.

“Nasıl düşmüyor şu kanatlı kadın ya?” dedi. “Duvarın üstünde yapmadığı hareket kalmadı.”

“Gördüm, gördüm,” dedi Ömür, bir avuç krakeri ağzına tıkarırken. “Ama bence bir yere bağlı, yoksa şimdiye yüz kere düşmüştü.”

“En çok hangisinden nefret ettin?”

Ömür’le Yasemin’in kendi aralarında oynadığı oyunun başlangıcıydı bu soru. Yeşil Bölge’de oturan ve onlara tepeden bakanlar başta olmak üzere, herkese öfkeliydi ikisi de.

“Şu, duvara sürünen yılanımsı tipler...”

“Ne ki onlar öyle, anlamadım.”

“Hiç uğraşma. Melez uzmanı olsan yine çözemezsin, deli tasarımlar var,” diye kıkırdadı Ömür. “Ne kadar nefret etsem de şu partilerden birine gidebilmeyi, böyle çılgınca şeyler giyebilmeyi isterdim doğrusu. Bir gün gideceğim, gör bak!”

Tam o sırada, “Hah, bir melezpartin eksikti zaten!” diye çıkıştı, eşikte beliren Seher.

Ömür, annesinin böyle paldır küldür yanlarına gelmesinden nefret ediyordu. Elbette kadının tek derdi kızının iyi bir eğitim alması, Yeşil Bölge’de kendine yer açmasıydı; öte yandan,

Ömür'ün kostümünün ise *okul üniforması* olduğunun ve içinde çılgin bir melez taşıdığıının da az çok farkındaydı.

Yasemin'e dönüp gülümsedi. "Hoş geldin kızım. Gel iki dakika mutfığa da, sana doğru düzgün yemek koyayım, ıvır zıvırla doyurma karnını."

Yasemin dürbünü Ömür'e verip isteksizce kalktı. Partiyi çıkarmak istemiyordu ama akşam yemeğinde kuru bakliyat yemekten de bıkmıştı. Farklı bir yiyeceğe hayır diyecek durumda değildi.

Sırayla mutfığa girdiklerinde, içeride oturan kadın bir an için başını elindeki telefondan kaldırıp baktı.

"Şekerim, seni Yasemin'le tanıştırayım," dedi Seher.

Oysa kadın, dikkatini ona verebilecek durumda değildi.

Arkadaşının ilgisini çekip çekmemesini umursamayan Seher ise konuşmayı sürdürdü: "Vallahi hem Ömür'e hem bana arkadaş. Bir de marifetli ki... Geçenlerde öğle yemeğine salatayı o yaptı, ana yemeği bırakıp salatayı yedik hep birlikte."

"Afiyet olsun, ne zaman isterseniz yaparım," dedi Yasemin, hafifçe gülümseyerek.

Kadın bu cümlenin üzerine, tabakları tepsiye yerleştiren bu kibar, genç kıza baktı. Atkuyruğu yaptığı simsiyah saçlarının beline kadar uzandığını veya solgun tenine inat ıslıl ıslıl parlayan kapkara gözlerini fark etmedi ama yine de, üstüne iki beden büyük gelen elbisenin altında kürdan gibi incecik olduğunu anladı.

"Aman, pek de küçükmüş," dedi. "Kimden öğrendin bu işleri, annenden mi?"

Seher, kadının sorusuyla birlikte esen soğuk rüzgâr sayesinde, muhabbeti sürüklediği yeri fark etti. Toparlamaya girişecek

oldu ama Yasemin ondan önce davrandı: “Annem hayatta değil, ben bütün tarifleri internette öğreniyorum.” Kadının dediklerini umursamamış gibi görünmek istiyordu.

Seher durumu toparlamak için hızlıca konuyu değiştirdi. “Dersleri de çok iyi biliyor musun, Ömür’ün okuluna ikincilikle girdi.”

Duyduklarına tepki vermeye fırsat bulamadan kadının telefonu çaldı. Uzun sürecek bir görüşme olduğunu anlayınca Seher bu fırsattan faydalanıp kızın yanına sokuldu.

“Seninle özel olarak konuşmak istediğim bir şey var,” dedi ve cep telefonunu uzattı. “Şuraya numaramı kaydetsene.”

Yasemin şaşırmişti ama itiraz etmedi, söyleneni yaptı.

“Yalnız, Ömür’ün haberi olmayacak, tamam mı? Sen benim de arkadaşısın. Aramızda kalacak.”

“Tamam,” dedi Yasemin sakince. Babasının yıllardır süregelen tahammülsüz tavrı sayesinde merakını gizlemeyi öğrenmişti. Ömür’ün yanına, özel localarından melezleri gözetleme partisine döndü.

DİLGE GÜNEY

PIYON

**Bir yanı turuncu bir yanı yeşil,
paramparça bir şehir...
Ve doğrularla yanlışlar arasında,
cesaret ile korkunun odasında var olmaya çalışan genç bir kız...**

Yasemin'in tek bir hatası var ama bu hata ona, bütün yaşamını kökünden değiştirecek yeni kapılar açıyor. "İspiyoncu" olarak çıktığı yolda "piyon"a dönüşmemek için çabalarken, kendisini dev şirketlerle savaşırken buluyor. Üstelik bu mücadeleyi yalnızca kendisi için değil, gençlerin hak ve özgürlükleri için veriyor.

Duyarlılık gerektiren konuları edebiyatına başarıyla yerleştiren Dilge Güney, *Piyon*'da gençlerin kişisel sınırlarına ve haklarına, özel hayatın mahremiyetine, mültecilik olgusuna ve dev şirketlerin sonsuz açgözlülüğüne değiniyor.

*"Buralarda oturmak insanın alınına kazınıyor. Ya da ne bileyim, tenine işliyor.
Nereye gitsek neon ışıkları gibi parlıyoruz, turuncu turuncu..."*

